

MIKADO

MIKADO

Kaija Rantakari

POESIA
Helsinki

POESIA
HELSINKI

© Kaija Rantakari 2015

Kansi ja taitto: Olli-Pekka Tennilä

ISBN 978-952-305-029-7

ISBN 978-952-305-030-3 (pdf)

Painopaikka: Saarijärven Offset Oy, Saarijärvi 2015

ihmiset korostavat epäinhimillisiä piirteitään eniten
jalat enemmän tai vähemmän tarkasti tuolin alle aseteltuina

jos olet niin lähellä, että voit haistaa minut,
haistan sinut

juon vajaista laseista,
levitän sääriä ja kieli naksahtaa kellona

ekshibitionistien sukuhaara
ihmiset korostavat piirteitään

kategorisoin ympäristön: kateetti kateetti hypotenuusa,

näkökentän sammumaton piirustuspöytä,

kirkkaus vaihtelee nopeammin kuin mikään muu

valo ja varjoja säilytetään kokoelmina,
kuin yksinkertaisia pieniä muotoja

keräily on paras harrastus
keräily rauhoittaa

värin mittayksiköt,

sävyistä poikkileikkaukset tuberkuloosinpunainen
korostuu

liian monta sävyä, jotta kuvittelisin kattavan listan

muodot on helppo lajitella väreittäin,

värit miellyttävyyden mukaan, kuvitelmat
kiinnostavuusasteisiin

(onko tämä puolisuunnikas ns. freesi? onko tällä riittävästi
yhdensuuntaisia linjoja harmoniseen kokonaisuuteen? jne.)

piirrän muotoja jokaiseen pintaan, jokaiseen pisteeseen,

tilaa on hyvin vähän

(pöydällä rivissä kaikki vastapestyt lusikat –
en halua heijastua, haluan haluta)

yksittäisessä huoneessa on lukematon määrä
kiintopisteitä kuvitteellisille tasopinnoille –

kiintopiste kulma, tangenti kaartuva lantio

helmet ovat paljain silmin näkymättömiä

intensiteetti hiipuu, en enää kiinnitä huomiota kuin
suunpieliin,

jotakin ääntä täällä, jotakin vuorovaikutusta

realistisia kuvia ei yleensä ole

nimet,
kokoelma kaikkea terävää

she dreams of danger
aggressiivista unennäköä klo 3–10,

kissan tulee olla joko kuollut tai elävä

vuorotellen vaaleita ja tummia täpliä

se murtumavyöhyke, joka on puoliksi metamorfoosia:

vaatteen rypyistä voi päätellä asennon, josta on juuri herätty

punasiirtymä lakanasta kasvoon

hajoaminen ei katso aikaa

kyynelneeste, toistojen määrä

silmukka

siinä, missä virta laskee tasaiselle maalle,
sen horisontin pullistumat vuorotellen täyttyvät
ja tyhjenevät

herään unista korjaamaan niiden virheellisyyksiä,

veri kulkee keuhkoista keuhkoihin, koko ajan

tauoton nauha jatkuvassa liikkeessä &
on epäselvää miten hitaasti palat

maailma tapahtuu valokuvissa
pelkkää keskeneräisyyttä, rakas, pelkkää yötä

kädet paljastavat olkapäät, hiukset paljastavat kaulan
on mahdotonta sanoa, mikä tapahtuu ensimmäisenä

pimeys on puuttumista, valoa syntyy aina enemmän

sinua niin etten sinua enää,
sinua että sinua

kuvittelen meidät kaatumaan alas kaupungin pisimpiä
liukuportaita

huulet kaikuvat
kuin aaltojen aiheuttama kulutus

vakiosuodatin nostaa esiin geometrisen rytmiiän
talojen välit täynnä väistämätöntä tilaa

sääret ovat varjoja, kadut täyttyvät

on erityisen viileä aika päivästä

yllättävän nopeat askeleet, yllättävän tiukka ote vyötäisiltä
kaikkein tarkin muoto, vasten seinää

harkiten puettu mekko, reisiä paljastava ja peittävä,
uudet muusat with their stockings and suspenders

(kasvot monesta eri kulmasta)

vaihteleva määrä etäisyyksiä,
todellisuudesta lainattujen viivojen ja muotojen
orgaanisia yhdistyksiä

elämä ilman heijastumista

et voinut liikuttaa kättäsi ennen kuin liikutit kättäsi

viettelyn väline saattaa olla ääni
tai satunnaisesti voimakas nykivä sivuttaisliike

ja tiilikaton seitsemänkymmentä eri värisävyä

liikutit kättäsi, kätesi liikkui väärään suuntaan

gallerioittain kipsijäljennöksiä suurista asioista

katson pois, jos näen sinun silittävän kiiltävää hevosenpäätä,

tai pysähtyvän väärän taiteen äärelle,
voin kuvitella nähneeni väärin ja katse jää kohtaamatta

nämä ruohonkorret vaikuttavat aina samassa asennossa
takkisi on vuodenaikaan nähden liian ohut
lämmität käsiäsi niskassani, sen eleganttius on suhteellista

lämpömme, suhteellista

horses gallop down the stairs

kukaan muu ei huomaa, et huomaa,

eroa

liikkeen kuvauksen
ja sen jatkuvuuden välillä

kun hevosten liike on syvä, äärimmäisen jähmeä

veistetty

sommittelu on kokonaan vieras, tai ainakin tarpeeton

suuren akselin päätepisteet

hengitys kaikuu,

plataanien keskellä haisee kevät keskellä talvea

hukkaat suunnat,
kartat taittuvat kasaan väärin korjaan nekin

pakonopeuden virhearviointi:
on liian myöhäistä väistää, iho painuu ihoon

olemme kovasti ihmisiä

vasen kenkä pitää oikeaa kovempaa ääntä talojen välissä
aukeilla paikoilla eroa ei huomaa
kuljen kivituhkaa tasaisesti seuraavat 500m

käännyin tästä kadunkulmasta,
menen ohi isoista ikkunoista, joiden takana järjestyvät
nojatuolit,

(ja kattilat, lohjenneet vanhat puhelinluurit),

ohi ryhtisi, sen muutoksen, avautuvan suusi ohi

vetyperoksidia valumassa silmästä silmään,

jos niin, sitten x, ja kaikki on tuulessa hiekkaa,
kivetyksen reuna aaltona taittuu

takana järkkyvät keksityt taivaat,

symmetriset ja tilapäiset

jos oikealla hetkellä nousen ja juon
tai jos postiluukusta kolahtaa puoli kiloa paperia yöllä

sinulla on silmät erityisesti läheltä

yökköset samettia, väärässä paikassa
sointuvat katseisiin

anomiassa suurta tarkkuutta

asentomme rakennuksiin lomittumassa

nimessäsi on liikaa h-kirjaimia
en halua puhua siitä

korjaus, virheen vastakohta,

näiden välillä vallitsee suurehko vetovoima

säätyjen kokoelmat,
sitä laajempi, mitä kauempana

kuvan kukin piste voidaan
kiinnittää valokuvauksellisesti

historia,
vanhimpina aikoina,

jokainen sana merkitsee sisempi
enemmän kuin ulompi,

niin lähekkäin, että aika luetaan
tarkalleen ajankohdasta ajankohtaan

jos vain voisimme poistaa kaiken,
tai jos jompikumpi voisi poistaa toisen

vedos muunnellen suhteita
mitättömän vähän

(kuva vastaa silmän luonnossa näkemää
ja vielä tarkemminkin)

viehättävän täsmällinen kielenkäyttö,
sormien välistä valuu hiusta

logiikan taipumattomuus,
pinta, jonka rajaton suora
poikkeuksetta takuttaa yritykset kuulua

en tiedä minne hengitys menee miten kädet laskeutuvat
syliin kontrolloidusti

jääkausi
kestää kolme tai neljä silmänräpäystä,

tai kaikki päivät joina en nouse sängystä

you choose, you
kerron nopeasti ja hämärästä tulee suttuinen ääriviiva,

maito on homeessa eikä maitoa enää
vihreät lautat kuin iirikset

nukahdan välinpitämättömyydessä lattialle,
sydän aukeaa ja sulkeutuu,

en aivan osaa käyttää sitä

verhojen takana sataa, pisaroilla on nopeat varjot

gardens of glass

tarvitsen asioita, jotka toimivat ajatuksen voimalla
kroonistunut painovoima ehtyy

valokuvien välityksellä opin arvostamaan vuorovettä,

geometriannälkääni tyydyttäviä puutarhoja –

aristokratia murtuu, epätarkkuus ei lopu koskaan

annan kuvien mennä ohi, huone on täynnä
mustavalkoista valoa,

elokuviissa naiset katsovat peiliin,

kohteet samenevat etäisyydessä

vähyyden muoto, jonka merkitystä
ei vielä varmuudella tunneta

kerrot kiertäneesi talvipuutarhan

sen anatomia on minulle solukalvojen anatomiaa

toimintaperiaate tyhjiä kaavioita, vaikeasti tulkittava päivän
kierto

lasit ovat kylmät
kämmeniä vasten ja sinä olet unohtamassa minua

hämärä on sitä pidempi mitä loivempi

tuulella hametta kaikissa suunnissa
puut järjestyvät ilmavirtauksien mukaan, nojaavat

tulipalot jossain toisaalla keinuttavat aamuun asti

varo! helmasi kastuvat lumessa, katseesi näkee vain ohi
askeleen alta paljastuu kuraa ja huomenna tinnitus

siltä varalta ettemme enää tapaa:
katson linssin läpi väärin,
jotta näkisin kuvan, joka ei liikaa muistuta

(persoonallinen, ei perinnöllinen)

riisuttaessa hame leviää lattialle kraatterina,
ulkoa kuuluu hiekan rahina läpi ikkunoiden

varastetut kvititit ovat syömäkelttomia,

pidän sinua pitelemässä minua

puisto on puutarha

on hameenhelmasi täynnä silmiä on sumunkostea tukka
naamalla

en pysty erottamaan onko tummempi taivasta vai pilveä,
en pysty erottamaan oletko pukeissa

herätä punarinta, kello on jo paljon
aurinkoa valuu tiivisteiden välistä

suudelma peilaa yleistä kiintymystäni tai sen puutetta,

muurahaiset kiipeävät ylös sääriä kuin sade paitsi tihku

myöhemmin mieleen jäävät vain syntymämerkit ja vierasta
kieltä, ylikeskittynyt aamupäivätunnelma puhkeaa

sulavesi pesee sepeliä,

tuuli siirtää kaiken ympärillä, kaikesta kuuluu kamala ääni

suut takertuvat, perintötekijöiden merikäärmeet
kun sokeriin esteröityy fosforihappo

löydät käteni aina, viileät sormet pujottuvat, lämpimät
kämmenten väliin jää tyhjä tila, jään odottamaan pesiytyjää

aamut on vaikeita, iltapäivät vaikeita, alkuiltapäivät vaikenee,

lumikot, valkenee

metsässä väleissä on vain hämähäkkien häkit,
paljaat ja tummat

puut märkänä lääh lähentyy lehtiin
liukastuu juuri piilossa maassa

sen värin piti olla musta,
synkkä perussävy, ilmaiseva:

kappale, joka ei päästä lävitseen

osaatko nimetä yli seitsemän puulajia? noin neljäkymmentä
lintua?

osaatko olla hiljaa koko matkan?

mittakaavat ylittänyt järvi ulottuu arkeilta arkeille,
vesi paisuu

menetetystä talosta löytyy koottava maailmankartta

efemeridi, efemera

ajan kuluessa tähtikuvio muuttuu
leijonasta katoaa leijona, sen merkitsevät keskinäiset suhteet

heikko valo riittää etäisyyksien määrittelyyn,

jos vain muistat pienet tähtikuviot siellä,
missä suuret ovat jääneet unohduksiin

tähtien absoluuttinen kuluu nopeammin,

pimeässä on mustaa, joka puolella aaltojen ääntä

silmät tuhkan sävyissä vailla teleskooppeja,
vailla mitään tarkasti katsomisen laitteita,
vailla kiertoradan kiintopisteitä

yö kuluu, unet täyttyvät suudelmista

sähkö kihartaa lihassyyt,
hymystä tulee parhaimmillaankin jyrkkä

harjoiteltu normaalius rasittaa

jään jonnekin missä vesi on tumminta sinistä,
syvyyskäyrä murtunut siruiksi numeroita
taitteella

tyhjässä käveleminen
muuttuu heti kun tiedän, että on yö

ja tarkennus puuttuu

hengittämättömyyteni satunnaisuus, hengitykseni
satunnaisuus,

raajojen sommitelma
kauniit kynsinauhasi ja valkoiset puolikuusi

nielen suudelmia

yksi versio myöhemmin
lessons of numbness

amputaatio pimeässä, kertaan vaiheet
pidätän hengitystä

taiteiden tuoksu,
kaiken yllä unohdettu pöly

katsot väärän linssin läpi, epätarkka suunpunainen liikkuu
ääneti,

sydämellä on pakkoliike
vanhat teatterit tuoksuvat pelolta, sametti oksettaa

yritän muistaa painovoimasta jotakin,
en muista

synapseissa kulkevat sähkövirrat
kuin holtittomat, karkailevat hiukset

mitään ei tapahdu salaa:

liikeradat pysyvät samoina
merkityn, lyön polveen mustelman aina edellisen häivyttyä,
mittasuhteet pakenevat yhä uudelleen

kaikkea voi laskea, harva on laskettavissa

sinussa selkeintä on hengitys ja pulssi,
se ovatko silmät auki vai ei

välimuodot ovat kyseenalaisia,
mieluiten jotain muuta,
mitä tahansa muuta

luen eetä ja ikkunoissa (ikkunassa) rapisee keksityllä aksentilla
vesi

reisiä, reisiä merilevittyviä
thighs on a beautiful day
tides

mekaaninen rytmi koneen jättämä
jäljittelen hengitystä

sateisten päivien jälkeen on niin hiljaista, että sateen kuvittelee

olet maanantaina epäsäännöllisiä muuttuvia kuvioita,
vaihteleva määrä rakkautta, kalliroleikkauksia

kuvittelen sinulle nimen, joka tarkoittaa puuttumista
alan uskoa läpinäkyvyyteen

puhelimesta kuuluu vain junan ääntä

pimeässä katulamppujen varjot kaatuvat,

lantion kaartaa korostavat asennot ovat muita suositumpia

en tiedä mikä magneetti maiseman tummin piste
en tiedä missä vaiheessa raajat puuttuvat

muistot aktivoituvat ilman ihmistä itseään,

ruumiinlämpö kohoaa yön suuntaan

sillä välin kaikki on muuttunut saman pimeän väriseksi
talot lakkaavat olemasta osa maisemaa, talot lakkaavat
olemasta,

hengitys on kerrankin tasaista

huoneessa on erinomainen kaiku,
ainoa luonnollinen kiertolainen

asennon tunnistus helpottuu

silti odotan sokeutumista,
tai mitä tahansa etäisyyksiä muuttavaa

täyteläisten sävyjen tavattoman laajat sisäosat
ja pehmeiden valöörien supistavat säikeet

yhteydet aivoissa uudelleenreitittyvät, lähemmäksi ei pääse
sumentuma laajenee hallitsemattomasti

kaikkien mahdollisten yhdistelmien etsiminen katseella

etevä pilvien ja taivaanrannan, ilman
ja valon kuvaaja tallentaa rakenteet:
sivulta tuleva valo heijastuu kuin auringonsäteet
tomupilvestä, eikä olemassaolo enää epäilytä

havaitseen muodon ennen mittakaavaa, toiston ennen
tarkoitusta

kronologia ei ole valintakysymys

pilvet pysähtyvät auringonlaskuun myöhemmin sataa vettä

on helppoa nähdä muita paremmin päävärien läpi
silloin, kun kaikki on jo hieman haalistunut

väri joka muistuttaa, mutta tummempi
väri leijona, ioni
kuin varjo, mutta vähän värillinen

en kuulu maisemaan maiseman laadusta riippumatta,

ainoa luonnokseksi jäänyt osa piirrosta

mikadotikut auki pudonneina

puran kaiken mielessä,
jatkan linjoja seiniin asti kunnes koko huone säteilee

tässä, missä päätämme olla totta,
kylkesi on pitkä ja käteni alle ujuttautuva

lämpö pakenee kuumuutta, ruumis tietää parhaiten

varjo on tulevaisuuden väri,

ilma on tiheikkö

varjo muodostuu valoa läpäisemättömän esineen taakse

paikka ei ole täysin sattumanvarainen

tyyminä, kirkkaina öinä
yksitellen, pareittain, nauhamaisina ketjuina
tai epäsäännöllisinä tai säännöttöminä joukkoina

asentojen vaihtuessa katsekontakti säilyy
hidastuva suoraviivainen liike säilyy

rajapinta säilyy

vetovoiman tasapaino,
jota en osaa tai halua kumota

illalla vedenpaisumus sen suhteellinen liike

monesti hengitetty ilma

retina heijastaa vain sisäänpäin
en siis oletta, että näet

ilmakuva poikkeaa mikroskoopin näkymästä
vain mittakaavaltaan,

ympyröin sanoja erilaisissa merkityksissä,
osoitan sinulle yhteydet nyt, tämän kerran

